

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra GJENBOERNE

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699401742400/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

glemt at tage mine Glacéhandsker paa og mærkede det slet ikke. Derfor bliver jeg højt frapperet, da Durchlauchtigheden ser paa mig med et ganske forunderligt Blik, og alle Officererne ogsaa ser paa mig med ganske forunderlige Blikke. Derpaa smiler Durchlauchtigheden, og alle Officererne smiler med. Jeg kan ikke nægte, jeg blev stødt og siger: »Jeg kan paa min Ære ikke begribe, hvorledes nogen kan finde mig latterlig«; hvorpaa Durchlauchtigheden meget naadig klappede mig paa Skulderen og sagde: »O Hr. Lieutenant v. Buddinge ist ein gelehrter Mann, man muss vergehen, wenn er ein wenig distrait ist«. *Til Madsen.* »Aa Hr. Løjtnant v. Buddinge er en lærd Mand, man maa tilgive, om han er en Smule distrait«. – Men jeg havde nu Hovedet opfyldt af literære Sager.

KLINT. Saa?

LØJTNANT. Ja jeg skriver en Del i Bladene, navnlig i det – hvad er det nu det hedder – det, som kommer om Aftenen – Aftenposten.

KLINT *prævede*. Naar det er det, som har Brun til Redaktør?

LØJTNANT. Ja ganske rigtig! men Brun skriver ikke meget deri, og naar jeg faar Tid og Lyst, vil jeg overtage hele Redaktionen. Aftenposten kan ikke tabe derved.

KLINT. Nej, tabe kan den saamænd ikke. Men tror De, at denne Bjørn vil aftræde Redaktionen af Aftenposten til Dem?

LØJTNANT. Om han vil? Hr. Bjørn er en dygtig Mand, men tillad mig – Hr. Bjørn kjender sine Overmænd.

KLINT. Maa jeg være saa fri at spørge, hvad Part

af Aftenposten har Hr. Løjtnanten hidtil især viet Deres Talenter?

LØJTNANT. Dem alle – af og til. Mine Kundskaber er ikke ensidige. Dog har jeg i den senere Tid især arbejdet i den strengt videnskabelige Retning. Alle mere dybtgaaende, filosofiske Artikler er af mig.

KLINT. Da er dog det videnskabelige egentlig ikke Aftenpostens Hovedstyrke.

LØJTNANT. Ak nej, det har De Ret i, men det er galt, og jeg har derfor ogsaa sagt til Redaktøren – hvad er det nu, han hedder? Hr. –

KLINT. Birk.

LØJTNANT. Ja rigtig! jeg har sagt til ham: »Hør, Hr. Birk! der er ikke Filosofi nok i Deres Blad, og det er en væsentlig Mangel. Thi hvad er det, der for Øjeblikket bevæger Menneskeslægten? Det er den visse – den visse – Vished, at Livet nu, ikke blot for de gamle, men selv for de unge, skal være filosofisk, skal være videnskabeligt. Men hvem skal vise de unge Vejen? Det skal vi, Hr. Birk, vi de erfarne, de prøvede. – Men Hr. Birk er nu ikke noget filosofisk Hoved.

KLINT. Ja men undskyld! det er jo slet ikke Birk, der redigerer Aftenposten.

LØJTNANT. Nej vist ikke – hans Tid er saa godt som forbi. Men naar jeg kommer til Redaktionen, saa skal det blive noget andet. Jeg vil ofre den al min Tid og Kraft, og jeg kan det, for jeg skal sige Dem, jeg er ikke længer i Tjenesten, jeg er saa at sige Invalid efter de Saar, som jeg fik i Bataillen ved Sehested.

MADSEN. Aa Hr. Løjtnant, tjen os i at komme med den Historie. *Til Klint.* Saa skal De bare høre!